



Fabián Estapé

## Estapé respon

### *El cant de l'ocell molest de Girona*

—Professor Estapé, Caixa Girona ha durat molt menys que no ens podíem imaginar en el pitjor dels casos en solitari: tot just un mes i mig des que va anunciar que es despenjava d'Unnim. “La Caixa” l'absorbeix. Com valoreu aquesta operació?

—Sembla un desig de suprimir una berruga molesta en el sistema financer. I “la Caixa” sempre vol educació i saber fer, dues virtuts que no presentava Caixa Girona.

—“La Caixa” ha fet una obra de caritat o ha executat ordres del Banc d'Espanya?

—Una combinació de totes dues coses i, a més, fa una sensació d'uniformitat a tot el territori català. I una que encara és més important: “la Caixa” es queda la xarxa històrica de Caixa Girona. Amb l'evaporació del president de Caixa Catalunya, Narcís Serra, també es resol el problema de presidents nomenats per partits.

—El president de Caixa Girona, Manel Serra, és nomenat pel PSC, amb el vist-i-plau d'ERC, que ocupa la presidència de la Diputació de Girona. Hi ha hagut pressions de la conselleria d'Economia i del PSC perquè Serra acatés l'absorció?

—L'operació d'absorció ha significat posar fi al cant d'un ocell molest, aquest president. Potser sí que hi ha hagut alguna pressió, però, coneixent Isidre Fainé, de segur que també hi ha pesat el fet que es noti que ell és el president de la CECA i que sap com extirpar aquestes berrugues.

—Els representants polítics de Caixa Girona han fet més mal que bé a l'entitat?

—La història final de Caixa Girona a través de les actuacions de l'anterior president, Arcadi Calzada (CiU), ho expliquen pràcticament tot. En bona part és culpa seva, perquè va jugar a un joc estúpid amb l'entitat sense adonar-se que deixar Caixa Girona al marge era abocar-la a la mort. I el nou president va continuar la partida amb les mateixes cartes dolentes.

—Mentrestant, “sa Nostra”, Caixa Penedès i Laietana ja han decidit el seu futur, un SIP amb caixes espanyoles. Aquest sistema resol els problemes de les entitats més que no pas una fusió amb caixes dins el territori?

—No sabem què serà millor per al seu futur. De moment, ens manquen dades de les entitats implicades, que no donaran pas, per a poder valorar l'estratègia triada. Sigui com vulgui, en temps de fred val més compartir la capa per notar una certa escalfor.

—Mentrestant, la CAM, sorprenentment, anunciava un altre SIP amb caixes espanyoles, quan tothom n'esperava un amb Caja Madrid. Li convenia, a la CAM?

—Desconexem els moviments d'actiu i de passiu d'aquesta entitat. Per tant, no sabem què li convé més. En tot cas, aliar-se amb algú molt més gran que tu implica el risc que acabis essent molt més petit fins que t'engoleixi.

—La situació de Caja Madrid continua essent inestable, malgrat Rodrigo Rato?

—Rato farà cops d'efecte i buscarà els punts d'unió possibles amb més entitats. Amb Rato en una institució sempre hi ha hagut moviments i resultats positius.

—Hauria estat millor per al País Valencià una fusió de les seves dues grans entitats, CAM i Bancaixa?

—Alguns moviments forçats per la presidència de la Generalitat valenciana en aquestes dues caixes han portat pèrdues exagerades. Per què havien de suportar més idees com Terra Mítica? Juntes encara haurien estat més potinejades per Camps.

—De totes les fusions, quina és la que té més possibilitats d'èxit?

—Unnim, per la manera com ha gestionat la fusió, pels seus dirigents i per l'anàlisi dels actius i passius.

Gemma Aguilera

## Mercat i política



Muriel Casals

### *L'esperit de Filadèlfia*

La ciutat de Filadèlfia ha fet honor al seu nom unes quantes vegades a la història des que s'hi va escriure la declaració d'independència de les colònies angleses de l'Amèrica del Nord.

L'any 1944, pocs mesos abans de la signatura a Bretton Woods –una altra localitat de l'est americà– del document que ha donat forma a les institucions financeres internacionals, s'hi va signar la “Declaració de Filadèlfia sobre les funcions i els objectius de l'organització internacional del treball”.

Aquest document és recordat i valorat a *L'esprit de Philadelphie: la justice sociale face au marché total* (Ed. Seuil), un llibre recent del francès Alain Supiot.

No és sorprenent que sigui un francès qui ens adverteixi dels perills de l'excés de fe en els mecanismes del mercat per al bon funcionament d'una societat que es vol equitativa. L'exagerada confiança en la capacitat del mercat, que és molt menys lliure que no afirmen els seus defensors, limita l'acció de la *justícia redistributiva*.

De fet, la reivindicació de l'esperit de Filadèlfia avui des de França l'hem de llegir com la defensa d'allò que coneixem per *model europeu*, un esquema de funcionament econòmic en què la intervenció de l'administració pública imposa unes regles que corregeixen els extrems de riquesa i de pobresa.

Es tracta d'acceptar que la decisió de jerarquitzar els objectius econòmics –i també els mitjans per a aconseguir-los– pertany a l'esfera de la política i que les normes comercials s'han de sotmetre a la voluntat de servei al benestar dels ciutadans més que no al creixement econòmic. Un exercici de prudència.

UAB